

ЖИВА

 ciela

© Ина Ясипова, автор

© Фиделия Косева, дизайнер на корицата

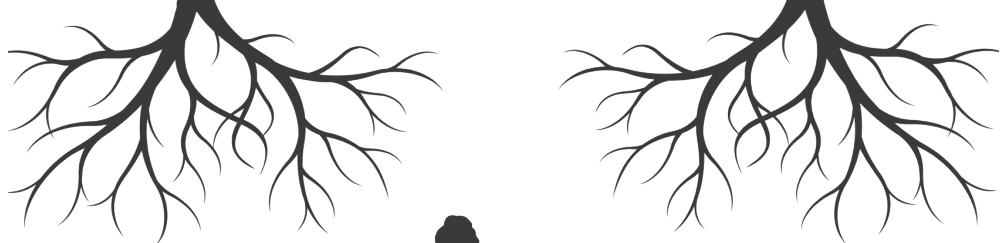
© Сиела Норма АД

София • 2022

ISBN: 978-954-28-3900-2

Ина Ясипова

ЖИВА

 ciela

*На мама и тати,
които ме чакат някъде там*

„Секо същество си има своя пътечка, Яне. Ти може да си мислиш, че решаваш накъде да поемеш и къде да пристигнеш, ама Господ вече ти е нарисувал пътечката и ти си вървиш по нея, щеш не щеш.

Ей го Борко, дето е куче, ама и той върви по Божиите пътечки и те го доведоха при мен. Мънинко пале беше, болнаво, проскубано, немаше силици да се държи на краката си, едвам дишаше, ама докрета до мен и ме близна по ръката. Защо е дошел при мене? Щото пътечката му минава оттук. Господ ми го е пратил. И си остана при мене и вече девет години се гледаме с него.

Некои хора верват, че сичко става случайно. Нема случайни работи. Ако некой трябва да срещне некого, ще го срещне. Ако не го срещне, значи не трябва.

Много деца изгубихме, Яне. Запилеха се по чужбината, кой по Германия, кой по Америка... Щото пътечките им натам са водели. Ама не знаем утре къде ще са. Може пътечката им да ги върне обратно тука. Туй само Господ го знае. Той е направил пътечката на всеко същество и ги е преплел по тая земя, та да се събират и разделят.

Що народ е излезнал от туй село... що деца са тичали по тия калдъръми... Сега ги нема. Не знам защо Господ е решил тъй. Сигурно така трябва.

Мойта пътечка се оказа най-къса. Тръгнала е от тука преди седемдесет и кусур години и тука си свършва. Цел живот на едно место. Ма туй си е мое то место. Тука съм си добре, никъде не ми се ходи.

Понекога ми става смешно, като гледам как се щурат някои хора, как цел живот търсат нещо и се кахърат що не могат да го намерат. И все мислат, че туй, дето търсат, е некъде другаде. Па то е до тех, ма го не виждат. Имаше един дедо Петко, живееше в къщата срещу черквата и все търсеше къде си е оставил очилата. Па те на носа му.

Това е, Яне. Твоята пътечка те доведе тука. Ама как и защо – не знам. Па и нема значение. Сега си тука. Излез да те огрее слънцето. Умий лицето си на реката. Чуй песента на птичките. Усмихни се на ветъра.

Един живот ни е даден – трябва да го изживеем некак си.“

– По-нагоре не може – каза шофьорът на таксито. – Няма да си разбивам колата по тия чукари.

– Няма проблем. Ще слеза тук – отвърна младата жена и отметна назад един рус кичур, който беше паднал върху лицето ѝ.

– Сигурна ли сте, че искате да слезете тук? – попита шофьорът. В погледа му се четеше учудване. Всякакви луди хора беше возил, ама тази на пръв поглед изглеж-

даше съвсем нормална. Е, не съвсем – през целия път от летището до тук мълча въпреки опитите му да я разприказва.

Яна обаче отказа да му отговаря, а по едно време дори се направи на заспала, за да не ѝ се налага да води безсмислени разговори.

Шофьорът на таксито все пак беше доволен – от летището до тук бяха 174 километра. Спечели от тоя курс толкова пари, колкото иначе изкарваше за цяла седмица.

Спря пред олющената табела на входа на селото. Надписът едва се четеше – „Село Елици“. Малко по-нагоре се виждаха покривите на няколко къщи, покрити с каменни тикли, и камбанарията на черква. Беше съвсем тихо. Дали беше останал жив човек в това селце, сгушено в стръмните склонове на Балкана?

– Някой чака ли ви? – попита шофьорът.

– Да – излъга Яна.

Шофьорът ѝ помогна да свали от багажника големия самар, с каквито обикновено пътуваха стопаджиите. Яна метна самара на гърба си с неочаквана за слабичкото ѝ тяло енергичност. Остави на шофьора голям бакшиш, той ѝ благодари, пожела ѝ да е жива и здрава, качи се в колата и потегли обратно към София.

Яна най-после остана сама. Вдиша дълбоко свежия планински въздух и се усмихна. Тая тишина беше търсила. Тишина, в която да може да чуе мислите си.

Калдъръмът по единствената улица беше обрасъл с треви и бурени. Сега, в началото на май, бяха яркозелени и се заплитаха във връзките на кубинките ѝ.

Залезът огряваше каменните стени на изоставените къщи. „Сигурно са поне двестагодишни“, помисли

си Яна. Някои от покривите бяха грохнали и под пропналите тикли старите греди стърчаха зловещо като изгнилите зъби на великан.

Прозорците бяха изпочупени, някои от тях се полюшваха и тихичко скърцаха.

Дворовете приличаха на джунгли – шипките и трънаците бяха превзели всяко свободно пространство. Скоро щяха да скрият и къщите. Защо хората бяха оставили това кътче от рая?

По дървените порти имаше налепени некролози. Дъждовете и вятърът бяха пощадили паметта за някои от мъртвите и Яна успя да различи няколко имена – Донка Христова (1920 – 1993), Митко Георгиев (1937 – 1989), Желязко Атанасов (1928 – 1985)... Тия хора вероятно имаха наследници. Защо бяха оставили родното си село да се превърне в пущинак?

Яна спря пред една от къщите, за да си поеме дъх. Извади от самара шише минерална вода и пи на едри глътки. Заслужаваше ли си да прелети толкова хиляди километри, за да се върне в село, където никой не я чака?

Самолетът глухо бучеше над тъмните води на Индийския океан. Полетът щеше да продължи почти шестнайсет часа, а Яна не можеше да заспи.

Този полет може би щеше да е начало на нов живот за нея. Искаше да забрави какво е преживяла. Но спомените от предишните ѝ дни я връхлитаха против волята ѝ и тя ги преживяваше отново и отново.